

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 5. studenoga 2014.

[Multimedia]

Sveta hijerarhijska majka Crkva

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Čuli smo što apostol Pavao kaže biskupu Titu. No kolike samo kreposti moramo imati mi biskupi? Svi smo čuli, zar ne? To nije lako, nije lako, jer smo grešnici. Ali se uzdamo u vašu molitvu, da se bar približimo onome što apostol Pavao savjetuje svim biskupima. Slažete li se? Molite li za nas?

Već smo u prethodnim katehezama bili istaknuli kako Duh Sveti ispunja uvijek Crkvu obiljem svojih darova. U moći i milosti svoga Duha, Krist ne propušta pobuđivati službe, sa ciljem da izgrađuje kršćansku zajednicu kao svoje tijelo. Među tim se službama ističe biskupska. U biskupu, kojem pomažu prezbiteri i đakoni, sam Krist se uprisutnjuje i nastavlja se brinuti za svoju Crkvu, jamčeći svoju zaštitu i vodstvo.

1. U prisutnosti i službi biskupa, prezbitera i đakona možemo prepoznati pravo lice Crkve: to je sveta hijerarhijska majka Crkva. I doista, preko te braće koju je Gospodin izabrao i posvetio sakramentom Reda, Crkva vrši svoje majčinstvo: rađa nas u krštenju kao kršćane, dajući nam ponovno se roditi u Kristu; bdije nad našim rastom u vjeri; prati nas u Očev zagrljaj, da primimo njegovo oprostjenje; pripravlja za nas euharistijski stol, gdje nas hrani Božjom riječju i Isusovom Tijelom i Krvlju; zaziva na nas Božji blagoslov i snagu njegova Duha, podupirući nas tijekom čitavog našeg života i obavlja nas svojom nježnošću i svojom toplinom, posebno u najosjetljivijim trenucima kušnje, trpljenja i smrti.

2. To majčinstvo Crkve se izražava na osobit način u biskupovoj osobi i njegovoj službi. Naime,

kao što je Isus izabrao apostole i pozvao ih da naviještaju evanđelje i pasu njegovo stado, tako i biskupi, njihovi nasljednici, su postavljeni na čelo kršćanske zajednice, kao jamci njihove vjere i kao živi znak Gospodinove prisutnosti među njima. Shvaćamo dakle da nije riječ prestižnom položaju, o službi koja nosi sa sobom razne časti. Biskupstvo nije stjecanje časti, već je služenje. Isus je htio da tako bude. U Crkvi ne smije biti mjesta za svjetovni mentalitet. Svjetovni mentalitet kaže: "Ovaj je čovjek napravio crkvenu karijeru, postao je biskup". Ne, nipošto, u Crkvi ne smije biti mjesta za taj mentalitet. Biskupstvo je služenje, nije stjecanje časti kojom ću se razmetati. Biti biskupi znači imati uvijek pred očima primjer Isusa koji je, kao Dobri Pastir, došao ne da bude služen već da služi (usp. Mt 20, 28; Mk 10, 45) i da dadne život za svoje ovce (usp. Iv 10, 11). Sveti biskupi – a takvih je mnogo u povijesti Crkve – pokazuju kako se tu službu ne traži, već se prihvaća u poslušnosti, ne radi uzdizanja, već radi ponižavanja, poput Isusa koji "ponizi sam sebe, poslušan do smrti, smrti na križu" (Fil 2, 8). Žalosno je vidjeti čovjeka koji traži tu službu i koji čini sve da je se dokopa a kada mu to pođe za rukom tada ne služi drugima, šepiri se, živi samo za svoju taštinu.

3. Postoji još jedan dragocjeni element koji zaslužuje da bude istaknut. Kada je Isus izabrao i pozvao apostole, gledao je na njih ne kao pojedince, svakog zasebno, već ih je promatrao zajedno, da budu s njim, ujedinjeni, kao jedna obitelj. I biskupi čine jedan zbor, okupljen oko pape, koji je čuvar i jamac tog dubokog zajedništva, do kojeg je Isusu i samim njegovim apostolima bilo jako stalo. Kako je lijepo, dakle, kada biskupi, zajedno s Papom, izražavaju taj kolegijalitet i traže da budu sve više i bolje služitelji vjernika, sve više služitelji Crkve! Iskusili smo to nedavno na Sinodi o obitelji. Ali pomislimo na sve biskupe diljem svijeta koji, premda žive u različitim i međusobno udaljenim mjestima, kulturama, senzibilitetima i tradicijama, s jednog kraja na drugi – jedan mi je biskup neki dan rekao da je od mjesta u kojem živi do Rima putovao zrakoplovom više od 30 sati – osjećaju se dijelom istog biskupskog zbora i postaju izraz duboke povezanosti, u Kristu, među njihovim zajednicama. A u zajedničkoj molitvi Crkve svi biskupi zajedno slušaju Gospodina i njegov Duh, te tako mogu posvetiti duboku pozornost čovjeku i znakovima vremena (usp. Drugi vat. koncil, dogm. konst. *Gaudium et spes*, 4).

Dragi prijatelji, sve nam to pomaže shvatiti zašto kršćanske zajednice prepoznaju u biskupu veliki dar, i pozvane su jačati iskreno i duboko zajedništvo s njim, počevši od prezbitera i đakona. Nema zdrave Crkve ako vjernici, đakoni i prezbiteri nisu ujedinjeni s biskupom. Crkva koja nije ujedinjena s biskupom je bolesna Crkva. Isus je htio to jedinstvo svih vjernika, također đakona i prezbitera, s biskupom. A oni to čine sa sviješću da je upravo u biskupu vidljiva povezanost svake Crkve s apostolima i sa svim drugim zajednicama, ujedinjenim s njihovim biskupima i Papom u jednoj Crkvi Gospodina Isusa, koja je naša sveta hijerarhijska majka Crkva. Hvala!

©Copyright - Libreria Editrice Vaticana